

WILEŃSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 8.

T R E Ś Ć :

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 52: Obwieszczenie Wojewody Wileńskiego z dnia 15 maja 1934 r. w sprawie przestrzegania przepisów wodno-komunikacyjnych i sanitarnych, obowiązujących na drogach wodnych województwa wileńskiego Str. 85

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Komunikat o wydzierzawianiu obwodów rybackich 88

DZIAŁ URZĘDOWY.

52.

OBWIESZCZENIE

Wojewody Wileńskiego

z dnia 15 maja 1934 r.

w sprawie przestrzegania przepisów wodno-komunikacyjnych i sanitarnych, obowiązujących na drogach wodnych województwa wileńskiego.

Wobec zachodzących nieszczęśliwych wypadków na drogach wodnych, wskutek niestosowania się do obowiązujących przepisów, a również wypadków szkodliwego dla zdrowia ludzkiego, żeglugi i spławu, zanieczyszczania wód, niniejszem przypominam osobom używającym dróg wodnych do komunikacji i innych celów, ważniejsze postanowienia tych przepisów, wzywając do bezwzględnego ich przestrzegania.

Oznaczenie łodzi.

Każda łódź (kajak) winna mieć oznaczone w miejscu widocznym imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela i numer rejestracyjny, nadany przez Państwowy Zarząd Wodny w Wilnie (§ 9 ustęp 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30.XII. 1925 r. o statystyce taboru żeglugi śródlądowej, Dz. Ust. Nr. 6, 1926 r. poz. 31).

Zaopatrzenie statków i łodzi.

Przedmioty niezbędne dla ruchu: wiosła, szczyki, liny, kotwice i t. p. powinny znajdować się na statkach i łodziach w dobrym stanie w oznaczonej ilości i we właściwym miejscu.

Na statkach o pojemności do 150 tonn powinny znajdować się dwie kotwice: jedna kotwica ma być umieszczona na tyle statku, druga na przodzie statku, przyczem obie powinny mieć urządzenia, pozwalające na natychmiastowe zrzućenie ich do wody.

Na każdym statku towarowym lub osobowym o pojemności powyżej 20 ton powinna się znajdować dla celów ratunkowych przynajmniej jedna łódka w dobrym stanie (§ 1 p. a-e Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174 — 178 z 1919 r.).

Załoga statków.

Na statku w budce kapitana powinien być wywieszony spis załogi ze wskazaniem podziału pracy na wypadek:

- 1) tonięcia człowieka,
- 2) pożaru,
- 3) niebezpieczeństwa zatonięcia statku.

Kapitan statku jest odpowiedzialny nawet podczas zastępstwa, za prowadzenie statku, za wykonywanie przepisów żeglugi, za czystość i porządek na statku, a także za sprawowanie się załogi.

Cała załoga obowiązana jest słuchać rozkazów kapitana.

Kapitan i załoga statku podlegają rozporządzeniom inspekcji żeglugi i jej organów.

Kapitan obowiązany jest podawać raport piśmienny Państwowemu Zarządowi Wodnemu o każdym wypadku ze statkiem. (§ 5 Przepisów żeglugi Monitor Polski Nr. 174—178 z 1919 r.).

Przepisy ruchu statków, łodzi i tratw.

Zabrania się zagrażać drogę płynącemu statkowi i przeszkadzać mu w dalszym biegu.

Ze względu na własne bezpieczeństwo oraz na przeszkodę w ruchu wszystkie łodzie żaglowe i inne winny trzymać się zdaleka od parowców i pociągów holowniczych. Nie wolno również doczepiać łodzi i kajaków do statku bez uzyskania na to zgody kapitana statku.

Ogólnie wymija się na prawo.

Gdy jeden statek przecina drogę drugiemu, kapitan statku, który widzi zbliżający się do przecięcia drugi statek lub łódź z prawej strony, winien ustąpić drogę. Prawidło to stosuje się do łodzi motorowych, wioślarskich i żaglowych (§ 7-a Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174—178 z 1919 r.).

W bliskości promów kapitanowie muszą przestrzegać jak największą ostrożność dla zapobieżenia wypadkom i płynąć ze zwolnioną szybkością (§ 11-a Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174—178 z r. 1919).

Z nastaniem pory nocnej aż do wschodu słońca łodzie wszelkiego rodzaju, włącznie do sportowych (nieholowanych) winny posiadać w czasie ruchu jasne, białe światło na przodzie ze wszystkich stron widoczne (sygnał Nr. 13, § 14, str. 13 Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174—178 z r. 1919).

Podczas mgły kapitanowie muszą być przygotowani do zatrzymania statku w każdej chwili. Co dwie-trzy minuty musi być dawany sygnał „bacność“ (długi dźwięk). Jeżeli na szlaku wodnym znajduje się inny statek, to powinien być dawany sygnał: ciągle, długie dźwięki z

małymi przerwami; tratwy i pociągi holownicze podczas mgły powinny się zatrzymać. Zaprzestanie jazdy parowców jest konieczne, o ile szlak wodny nie jest zupełnie pewny (§ 15 Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174—178 z 1919 r.).

Zabroniony jest postój statków, łodzi i tratw na szlaku wodnym (§ 18 Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174—178 z r. 1919).

W razie wypadku załoga obowiązana jest starać się wszelkimi siłami zapobiec niebezpieczeństwu i przedewszystkiem ratować ludzi, a potem dopiero ładunek. Załoga statków i łodzi znajdujących się w bliskości, obowiązana jest dać natychmiastową pomoc (§ 21 p. a-b Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174 — 178 z 1919 r.).

O każdym wypadku ze statkiem lub łodzią powinien być niezwłocznie zawiadomiony Państwowy Zarząd Wodny przez kierownika statku względnie łodzi (§ 21-c Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174 — 178 z 1919 r.).

Zagubione kotwice powinny być natychmiast z koryta rzeki usunięte (§ 21-d Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174 — 178 z 1919 r.).

Oznaczenie szlaku wodnego.

Białe wiechy, tyki pływające i gruntowe oznaczają niebezpieczeństwo przy lewym brzegu; płynąc z prądem rzeki należy takie wiechy lub tyki zostawiać po lewej stronie burty, a czerwone po prawej.

Znaki ostrzegawcze, malowane na białoczerwono oznaczają niebezpieczeństwo (przeszkodę) na środku drogi wodnej; należy takowe zostawiać po prawej lub lewej burcie.

Bakeny pływające należy wymijać tak, jak wiechy i tyki (str. 23 p. 1-a, 2-a Przepisów żeglugi, Monitor Polski Nr. 174 — 178 z r. 1919).

Patenty statkowe, żeglarskie i ratmańskie oraz dokumenty podróży dla tratw.

Zabronione jest:

- 1) kursowanie statków i łodzi o powierzchni powyżej 20 m² bez patentu statkowego, względnie aktu oględzin;
- 2) kierowanie statkiem lub łodzią o powierzchni powyżej 20 m² osobom nieposiadającym patentu żeglarskiego;
- 3) kierowanie tratwą osobom, nieposiadającym patentu ratmańskiego (biletu ratmańskiego),

4) spław tratw bez dokumentów podróży, względnie poświadczeń wyjazdu, wydanych przez organ nadzoru rzeczno lub zarząd gminy (art. 4, 7, 9 i 10 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 6. III. 1928 r. o żegludze i spławie, Dz. Ust. Nr. 29, poz. 266, oraz przepisy rozporządzeń Ministra Komunikacji: z dn. 30.X. 1933 r. o patentach żeglarskich, Dz. Ust. Nr. 3, poz. 9 z 1934 r. i z dnia 12.XII. 1933 r. o patentach ratmańskich, Dz. U. Nr. 12 — 1934 r., poz. 99).

Wznoszenie budowli i urządzeń na drogach wodnych.

Bez zezwolenia władzy wodnej nikomu nie wolno wznosić w nurcie rzeki nad wodą lub w wodzie i na brzegu (ścieżce holowniczej) żadnych budowli lub urządzeń, a zwłaszcza stanowiących przeszkodę dla żeglugi i spławu, względnie powodujących szkodliwe kształtowanie się i zmianę łóżyska rzeki lub brzegów, jak również nie wolno nikomu w jakikolwiek sposób zagrażać drogi wodnej i brzegów oraz zabijać pał i tyczek na rzekach. Powyższe przedewszystkiem dotyczy obowiązku uzyskania pozwolenia władzy wodnej na budowę przystani, mostów i kładek, jazów rybackich, zakładów kąpielowych do publicznego użytku, zmianę łóżyska rzek i brzegów, zakładanie w wodzie i nad wodą przewodów rurowych i kabli oraz urządzania stałych przewozów (promów) i t. p. (art. 24, 33 i 45 ustawy wodnej, Dz. Ust. Nr. 62, poz. 574 z r. 1928).

Uprawnienia organów nadzoru wodno-komunikacyjnego oraz postanowienia przymusowe na wypadek wykroczeń przeciwko przepisom żeglugi i spławu.

Do bezpośredniego zarządzania śródlądowymi drogami wodnymi województwa wileńskiego i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o żegludze i spławie tudzież nad statkami, łodziami i tratwami, są powołane organa nadzoru rzeczno Państwowego Zarządu Wodnego w Wilnie (§§ 1 i 3 — 5 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3.I 1930 r., Monitor Polski Nr. 80, poz. 103).

Właściciele, posiadacze i kierownicy statków, łodzi i tratw oraz transportów drzewa luźnego obowiązani są stosować się do zarządzeń organów nadzorczych, oraz dozwolić im wstępu na statki, łodzie i tratwy i przejazdu na nich w związku z wykonaniem nadzoru (art. 20 ust. 2 rozporządzenia Prez. R. P. z dn. 6. III. 1928 r. o żegludze i spławie, Dz. Ust. Nr. 29, poz. 266).

Niezależnie od ścigania karnego organ nadzorczy jest uprawniony w razie stwierdzenia braków lub nieprawidłowości, zagrażających życiu lub zdrowiu ludzkiemu, albo pewności żeglugi lub spławu, statek, łódź lub tratwę zatrzymać w drodze lub przystani, albo skierować do najbliższej przystani, aż do czasu usunięcia braków lub nieprawidłowości, i na ten czas odebrać dokument statkowy, tratwowy, żeglarski lub ratmański. Zarządzenia te wydawane będą na koszt i ryzyko posiadacza statku, łodzi lub tratwy (art. 23 rozp. Prezydenta R. P. z dn. 6.III. 1928 r. o żegludze i spławie, Dz. Ust. Nr. 29, poz. 266).

Zakaz zanieczyszczania wód.

Zabrania się wrzucania do wód ziemi, piasku, żużli, kamieni, drzewa, drutu, szkła, blachy, gwoździ, stałych lub mulistych materij, śmieci

i innych materiałów. Zabrania się również składania takich materiałów na brzegach wód płynących, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo, że mogą być przez wodę zabrane i wstrzymywane jej odpływ, bądź spowodować szkodliwe zanieczyszczenie wód (art. 22 ustawy wodnej, Dz. U. Nr. 62 1928 r. poz. 574).

W obrębie miast powszechne użytkowanie wód publicznych do mycia, prania, pojenia, pławienia i czerpania wody ręcznymi naczyniami dla gospodarstwa domowego może się odbywać tylko w miejscach do tego przeznaczonych, przy użyciu dozwolonych w tym celu dostępu z zachowaniem przepisów policyjnych. Przez takie używanie wód nie wolno naruszać ani biegu i jakości wody oraz brzegów, ani uwłaczać cudzemu prawu, ani też wyrządzać komukolwiek szkodę (art. 21 ustawy wodnej, Dz. Ust. Nr. 62, 1928 r. poz. 574).

Kto chce wodę lub inne ciecze ponad miarę powszechnego użytkowania, do wód odprowadzać, musi o tem uprzednio powiadomić władzę wodną i uzyskać na to zezwolenie (art. 25 ustawy wodnej, Dz. U. Nr. 62 poz. 574 z r. 1928).

Kapiele.

W obrębie miast kąpieli w wodach otwartych wolno używać tylko w miejscach do tego wyznaczonych przez miejscowe starostwo grodzkie względnie powiatowe, przyczem mogą być użyte tylko dozwolone w tym celu dostępy do wody.

Przedsiębiorcy, utrzymujący płatne plaże dla publicznego użytku, niezależnie od obowiązku zgłoszenia się do starostwa celem wyznaczenia miejsca dla kąpieli, obowiązani są na swoich plażach mieć w pogotowiu, wystawione do użytku publicznego: łódź z obsługą i sprzętem ratowniczym składającym się z kół i pasów ratunkowych, lin, bosaków i t. p. w dobrym stanie i przydatnym do swego przeznaczenia, w ilości jaką ustali miejscowe starostwo.

Wpobliżu miejsca, przeznaczonego do kąpieli, winien być urządzony ustęp publiczny, oraz szczelne skrzynki do śmieci z pokrywami (art. 21 ustawy wodnej, Dz. Ust. Nr. 62 1928 r. poz. 574 i §§ 1 i 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 12. III. 1922 r. Dz. Ust. Nr. 77, poz. 698).

Postanowienia karne.

Winni niestosowania się do przepisów, podanych w niniejszym obwieszczeniu będą karani w drodze sądowej, względnie administracyjnej, w myśl postanowień karnych, ustaw i rozporządzeń oraz przepisów w niniejszym obwieszczeniu wymienionych.

Wojewoda
(—) Wł. Jaszczolt.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

KOMUNIKAT

o wydzierżawianiu obwodów rybackich.

W wykonaniu ustawy o rybołówstwie z dn. 7 marca 1932 r. odbędzie się w przyszłym miesiącu wydzierżawianie obwodów rybackich, utworzonych dotychczas na terenie województwa.

Starostwa powiatowe w Brasławiu, w Głębiem i w Wilnie ogłosiły już przetargi ofert pisemnych na dzierżawę obwodów rybackich.

Przetargi odbędą się w starostwach: w Brasławiu w dniach od 4 do 9 czerwca b. r. łącznie.

w Głębiem w dniu 11 czerwca b. r., a w Wilnie — w dniu 13 czerwca b. r.

Ogółem wydzierżawionych będzie przeszło 50 obwodów o powierzchni około 20.000 ha jezior i kilkuset kilometrów rzek. Dzierżawy mają trwać do 31 marca 1940 roku.

Ogłoszenia o przetargach ofert pisemnych, zawierające dokładne warunki przetargów oraz samych umów dzierżawnych, wywieszone są na tablicach ogłoszeń urzędowych w Wileńskim Urzędzie Wojewódzkim (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych — ul. W. Pohulanka 24), we właściwych starostwach i w urzędach gminnych tych starostw.

Adres Redakcji i Administracji: Wilno, Urząd Wojewódzki ul. Magdaleny Nr. 2, tel. 1. Administracja czynna codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10 — 12 rano.

Administracja przyjmuje ogłoszenia do „Dziennika Wojewódzkiego” od instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji.

Prenumeratę i opłatę za ogłoszenia należy wpłacać na konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności **Nr. 30050.** „Administracji Wileńskiego Dziennika Wojewódzkiego”.

Prenumerata wynosi: roczna—18 zł., półroczna—9 zł., kwartalna—4 zł. 50 gr.

Cena ogłoszeń: ogłoszenie o zagubieniu jednego dokumentu wraz z numerem dowodowym zł. 4, za każdy następny dokument — zł. 1.50, ogłoszenia o zagubieniu dowodów tożsamości koni wraz z numerem dowodowym—zł. 2.50, ogłoszenia w sprawie osób zaginionych i wezwania spadkobierców wraz z numerem dowodowym—zł. 12, ogłoszenia za wiersz milimetryowy jednoszpaltowy wraz z numerem dowodowym 40 gr.

ZAKŁADY GRAFICZNE „ZNICZ”, WILNO, BISKUPIA 4. TEL. 3-40

Cena niniejszego numeru wynosi **75 gr.**